

Sníh

Dnes odpoledne ve škole jsme zrovna měli matematiku a paní učitelka psala na tabuli příklad. Když se k nám paní učitelka obrátí zády, okamžitě toho využijeme a bavíme se, posíláme si psaníčka a šklebíme se na sebe. Paní učitelka se sice skoro nikdy neotočí, ale ťuká křídou na tabuli a napomíná nás, abychom byli hodní. Musíme dávat pozor, poněvadž někdy, samozřejmě když to nejmíň čekáme, se přeče jen z něčeho nic otočí a toho, koho uvidí, jak dělá šaškárny, nechá po škole, bing!

Měli jsme všichni plno práce, mávali jsme na sebe, psali jsme si vzkazy a hráli jsme si s penály jako s autíčky, všichni kromě Kryšpína, ten spal, a Celestýna, který si přepisoval zadání do sešitu, když nás Viktorín, on sedí vedle okna, šeptem upozornil:

„Sníh! Koukejte, kluci, sněží! Dejte to dál!“

„Tak buďte přeče zticha!“ zvolala paní učitelka a zaťukala křídou na tabuli.

„Hele, Vendelíne, koukej! Sníh!“ pošeptal jsem Vendelínovi, ten to řekl Fridolínovi, který to ukázal Jáchymovi, Jáchym šfouchl loktem do Augustýna, ten to špitl Albínovi a Albín vzbudil Kryšpína, který vstal, protože myslel, že má jít k tabuli.

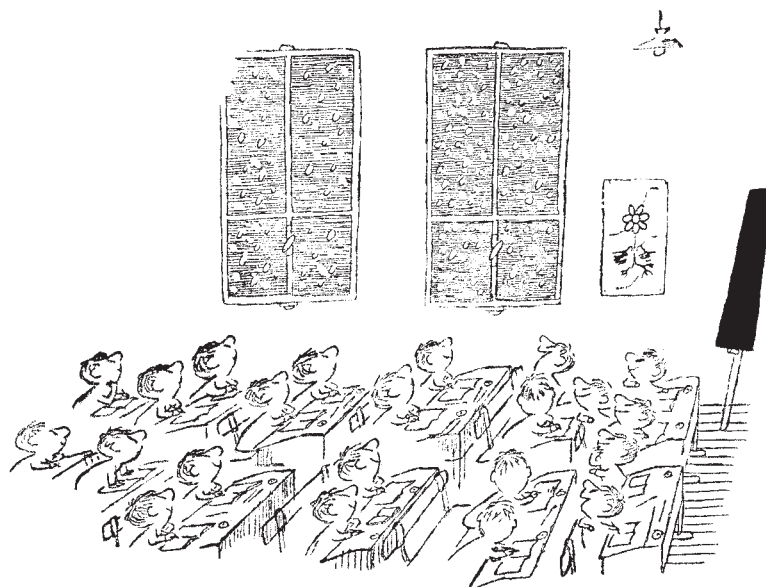
A paní učitelka se nečekaně rázem obrátila.

„Jste vážně nesnesitelní!“ křičela. „Sotva se k vám člověk otočí zády, hned se zabýváte jinými věcmi než učením. Mám chuť vás všechny potrestat, abyste konečně jednou pochopili, že přestávku nemáte teď a tady, ale později a tam, na školním dvoře...“

A když křídou ukázala na okno, vykulila oči a řekla:

„Jé, sněží!“

A tak jsme se všichni zvedli a utíkali jsme se k oknu podívat, jak sněží. Bylo to letos poprvé, co padal sníh, a já snížek považuju za děsně prima věc; je to mnohem zábavnější než déšť, hlavně kvůli sněhovým koulím a koulování.

„Tak už dost, děti,“ řekla paní učitelka. „Nerozptylujte se, vraťte se na svá místa a buďte hodné, opište si ten příklad a přineste mi řešení.“

„Já už to mám opsané, paní učitelko,“ hlásil se Celestýn, který se nešel podívat na snůh.

Celestýn je prostě cvok.

Když jsme vyšli ze školy, byla to nádhera. Už nesněžilo, ale všechno bylo bílé: ulice, střechy, stromy i auta.

„To je jako z cukru,“ řekl Vendelín a nacpal si velkou hrst sněhu do pusy.

„Jde se na to, kluci! Do toho!“ zavelel Albín.

Sehnul se, shrnul si pod sebe spoustu sněhu, udělal z něj koule a bing! Hodil jednu na Augustýna. Tak jsme začali dělat koule všichni a rozpoutala se velkolepá bitva.

„Dávejte pozor! Moje brýle! Moje brýle!“ křičel Celestýn, kterého zasáhla do tašky koule vypálená Albínem na Augustýna, a úprkem běžel pryč.

My ostatní jsme pokračovali v koulování, i když, to se ví, naši rodiče nevidí rádi, když si hrajeme na ulici; ale před školou to není nebezpečné, poněvadž auta jezdí opatrně a zastavují, abychom mohli přecházet, hlavně když je tam strážník, který je hrozně milý a je to kamarád Viktorínova tatínka, ten je taky u policie.

„Héj, kluci! Héj, kluci!“ křičel Kryšpín. „Co kdybysme udělali sněhuláka, jako se kreslí v knížkách?“

„Na to není dost sněhu, ty troubo!“ okřikl ho Augustýn.

„Ale je, je ho dost, a nejsem žádnéj trouba!“ naštvál se Kryšpín, ale dál už neřekl nic, jelikož dostal přímo do obličeje obrovskou koulí, co ji vypálil Jáchym, který sice nedává takové šupy jako Albín, ale zato má lepší trefu.

Zatímco Kryšpín honil Jáchyma, házel po něm sníh a ani neztrácel čas plácáním koulí, nacpal mi Albín sníh za krk a to strašně studí. Vendelín s Augustýnem stáli uprostřed ulice proti sobě, metali si koule do obličeje a vypadali legračně, poněvadž se vždycky oba současně strašně rychle sehnuli, aby si nabrali nový sníh. Měl jsem sněhu plné kapsy a chystal jsem se s tím vyrazit na Albína, když nějaký pán zastavil auto a řekl strážníkovi:

„Poslyšte, můžete mi říct, kdy tyhle radovánky skončí? Já totiž pospíchám.“

„Tak, děti, konec,“ řekl nám strážník. „Jděte domů, už je pozdě. A ty, Viktoríne, vyřiď tátovi, že ty karty večer platí.“

Tak jsme odcházeli a strážník nařídil pánovi v autě, aby zajel k chodníku, protože mu chtěl zkontrolovat spoustu papírů.

Utíkali jsme po chodníku a pokračovali jsme v koulování, a když jsem dorazil domů, vběhl jsem do předsíně a halekal jsem:

„Maminko, vidělas? Sníh!“

Maminka vyšla z kuchyně, utírala si ruce, a když mě uviděla, dala se do křiku.

„Mikuláši, jak to vypadáš? Jsi celý promočený!“ lamentovala. „Ještě dostaneš zánět průdušek! Jdi se okamžitě převléct!“

„Ale maminko, to nestojí za to, abych se převlíkal,“ bránil jsem se, „protože si půjdu ještě hrát na zahradu, udělám sněhuláka, je to strašně prima, úplná nádhera!“

Ale maminka nechtěla ani slyšet. Řekla mi, že se jí vůbec nelíbilo, že jsem přišel domů tak pozdě a že už je venku tma a zima a že si mám jít psát úkoly a že by jí udělalo radost, kdybych pro jednou poslechl, a že to dítě ještě umře.

Pokusil jsem se trochu brečet, ale maminka se na mě výhružně podívala a řekla mim, abych si šel napsat úkoly. Tak jsem vystoupal do svého pokoje,

převlékl jsem se a dal se do luštění početního příkladu. Pospíšil jsem si a měl jsem to hotové jedna dvě, akorát mě trochu překvapilo, že vlak může ujet za hodinu 327 432, 26 kilometrů, ale v těch zadáních jsou často všelijaké nesmysly, a tak jsem utíkal dolů do kuchyně.

„Hotovo, maminko!“ oznamoval jsem. „Dodělal jsem úkoly. Můžu teď jít ven a postavit si sněhuláka?“

„Ty ses zbláznil, Mikuláši!“ vybuchla maminka. „V takové zimě nemůžeš jít přece ven! Ostatně, právě přichází tatínek, za chvíli půjdeme ke stolu.“

„Co se zase děje?“ zeptal se tatínek.

„Děje se to,“ řekla maminka, „že tvůj syn si v té zimě chce jít hrát na zahradu.“

„V tak hnusném počasí?“ zvolal tatínek. „Ten tvůj syn se zbláznil nebo co!“

„To není žádný hnusný počasí!“ křičel jsem. „Je to nádherný počasí: je tam sníh a já si tam chci hrát. A vůbec jsem se nezbláznil!“

Tatínek s maminkou se dali do smíchu. Tatínek mě podrbl ve vlasech a řekl mi:

„To je fakt, že pro kluky je sníh úžasná věc. Když jsem byl tak starý jako ty, taky jsem ho měl rád. Ale maminka má pravdu, teď už je na hraní venku moc pozdě. Víš, co uděláme? Zítra ráno, než půjdeš do školy a já do práce, uspořádáme na zahradě koulovací bitvu.“

„Slibuješ? Slibuješ?“ ptal jsem se.

„Slibuju, slibuju!“ řekl tatínek.

„Slibuju, slibuju,“ připojila se maminka.

Všichni jsme se zasmáli a šli jsme večeřet.

Ale když jsem se ráno probudil a podíval se z okna ven, sníh byl pryč. Nikde ani kousíček. Všude jenom samé bláto. Taková nespravedlnost! Je to zkrátka vždycky stejný: slíbí se mi sníh, abych byl hodný, a nakonec žádný sníh není!

Když jsem přišel do jídelny, tatínek s maminkou přestali mluvit, dívali se na mě a tvářili se hrozně provinile. Tatínek řekl, že už má zpoždění a že už musí běžet.

V poledne maminka udělala čokoládový dort a tatínek mi přinesl senzační elektrické autíčko, co jezdí úplně samo.

LISTOPAD 2011

28

PONDĚLÍ

René

29

ÚTERÝ

Zina

30

STŘEDA

Ondřej

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

1
ČTVRTEK Iva

8

9

10

11

12

2
PÁTEK Blanka

8

9

10

11

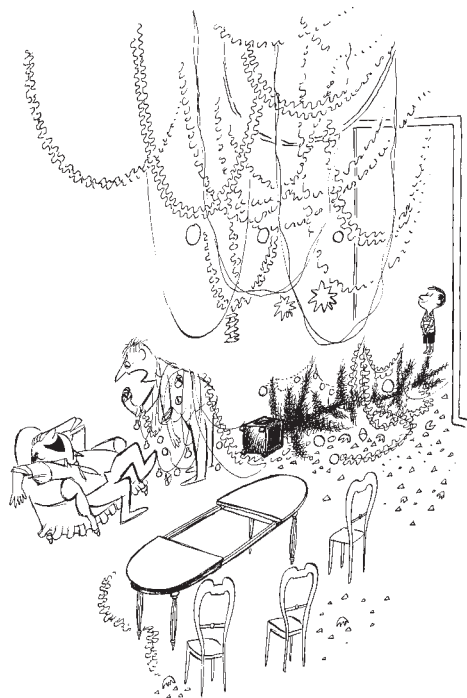
12

3
SOBOTA Svatoslav

8

10

20

4
NEDĚLE Barbora
2. advent

8

12

20

Šli jsme zvednout tatínka, který měl hlavu obalenou řetězy a skleněnými koulemi; směla byla, že elektrické svíčky zhasly. „Vypadáš jako obrovský dárek,“ řekl pan Durda a začal kašlat, protože se smíchy zakuckal.

PROSINEC 2011

5

PONDĚLÍ

Jitka

6

ÚTERÝ

Mikuláš

7

STŘEDA

Ambrož/Benjamín

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

10 Prima den, mám svátek!

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

8

ČTVRTEK

Květoslava

9

PÁTEK

Vratislav/Vratislava

10

SOBOTA

Julie

8 .....

9 .....

10 .....

11 .....

12 .....

13 .....

14 .....

15 .....

16 .....

17 .....

18 .....

19 .....

20 .....

8 .....

9 .....

10 .....

11 .....

12 .....

13 .....

14 .....

15 .....

16 .....

17 .....

18 .....

19 .....

20 .....

8 .....

12 .....

12 .....

11

NEDĚLE

Dana
3. advent

8 .....

12 .....

19 .....